

ставляє оцінку актива організації в разі придбання їй одних і тих же активів. В-четвертих, відображення активів в поточній оцінці більш реально, ніж додавання витрат, які мали місце в різних звітних періодах.

Для основних засобів поточною вартістю можуть бути: ціна аналогічних активів, знайдених в експлуатації, такого ж стану і віку при наявності ринку таких активів; ціна, обчислена на основі вартості придбання ідентичного нового актива за мінусом накопленої амортизації і др.

Оскільки дебіторська заборгованість перетворюється в грошові засоби через певний проміжок часу, її оцінка не може відповідати сумі, причитаючійся за угодою. Дебіторську заборгованість слід враховувати за дисконтованою оцінкою суми, яку буде отримано в строк погашення, скорректированою на величину резерву за сумнівними боргами. Замість дисконту можна використовувати ринкову ставку відсотка за кредит відповідного рівня ризику.

Вкладення в цінні папери цілесообразно враховувати в ринкових цінах. По-перше, вона перевіряється (за винятком випадків, коли ринок має не велике число учасників і незначительний обсяг операцій). По-друге, ринкові ціни порівнюють з оцінками одних і тих же цінних паперів, придбаних за різними цінами.

Вибір оцінки диктується завданнями бухгалтерської звітності і інтересами користувачів. Крім того, вибір способів і методів оцінки об'єктів може бути обумовлений зовнішніми факторами, середою і умовами, в яких функціонує організація. Наприклад, вироблена оцінка капіталу може залежати від способів його формування; оцінка довгострокових активів – від економічної вигоди їх придбання і використання; оцінка запасів – від стратегії маркетингу; оцінка інших ліквідних активів – від оборотності капіталу; оцінка доходу – від використовуваної політики цін.

Любою з вибраних підходів до оцінки не тільки диктується і залежить від конкретного фактора, але і дає свої результати.

УДК 657

Х. В. Деркач, студент групи ЕК-22

Науковий керівник: **С. П. Барановська**, канд. екон. наук, старший викладач кафедри обліку та аналізу

Національний університет «Львівська політехніка», м. Львів, Україна

ПРОБЛЕМИ ОБЛІКОВОЇ ПОЛІТИКИ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Ключові слова: бухгалтерський облік, облікова політика, фінансова звітність.

З розвитком науки, техніки і технологій, впровадженням нових видів товарів та послуг, збільшенням чисельності працівників, використанням різноманітних типів матеріалів, сировини та енергії, зі зростанням конкуренції за рахунок відкриття нових підприємств виникає гостра необхідність у правильному, оперативному та гнучкому обліку. А саме на його основі складається фінансова звітність, яка і сприяє прийняттю точних управлінських рішень. Вони, у свою чергу, визначають подальший напрям розвитку суб'єкта господарювання, сприяють його чіткому функціонуванню, забезпечують правильне виконання завдань і цілей та запобігають проблемам, пов'язаним із грошовими коштами та матеріальними цінностями.

Згідно із Законом України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» [1], всі юридичні особи зобов'язані вести облік, а також наводити фінансову звітність. Проте кожен господарюючий суб'єкт має право на власне визначення раціональної облікової політики, зокрема він може самостійно розподіляти функції між економічними службами та бухгалтерією, обирати технологію обробки облікової інформації, форму бухгалтерського обліку, затверджувати правила документообігу [2].

Однак у процесі ведення обліку і складання звітності часто постають проблеми, які викривляють інформацію та призводять до прийняття неправильних управлінських рішень. Головною з них є неповнота, несвоєчасність та некоректність висвітлення в обліку доходів і

витрат, надходжень, розподілень тощо, а також неточний акцент на деталях фінансових операцій. Облікова політика загалом є абсолютно «типовим» документом, який взагалі не враховує окремих особливостей діяльності підприємства, а розглядає його лише з погляду фінансових характеристик. При цьому опускаються різні фактори внутрішнього та зовнішнього середовища (навчання та перекваліфікація працівників, маркетингові заходи, відносини зі споживачами та постачальниками, науково-технічні роботи тощо), які безпосередньо чи опосередковано впливають на підприємство. Здебільшого керівництво оцінює їх лише як витратні показники, не розглядаючи їхньої ролі у процесі функціонування організації.

Обмежуючись лише інформацією про витрати і не зосереджуючи увагу на джерела та причини їх виникнення, керівники часто приймають неправильні управлінські рішення, які призводять до істотних економічних втрат і створення нечіткої картини економічного стану підприємства [3].

Учені відзначають декілька шляхів вирішення зазначеної проблеми. Одним із варіантів є закріплення законодавством чітких показників, які характеризують фінансові результати [4]. Це дасть змогу порівнювати результати за певними критеріями між різними підприємствами або результати одного підприємства за різні періоди.

Ще одним способом є розширення кількості об'єктів фінансової звітності, зокрема варто включити дані про інновації, інтелектуальний, людський та соціальний капітал тощо [5].

В інтернаціональній практиці система збору та обробки інформації призначена для складання не лише фінансової, але й управлінської звітності. Вона розробляється керівництвом різних ланок управління, що сприяє більшій оперативності та повноті інформації, необхідній для точного аналізу та створення планів про подальшу діяльність підприємства [6].

Ще одним можливим варіантом покращення звітності є визначення результату за кожним видом діяльності, що дозволить контролювати вплив результатів окремого виду діяльності на загальний результат. Це забезпечить керівництво інформацією, необхідною для прийняття раціональних управлінських рішень щодо поліпшення результатів в окремому напрямку діяльності.

На наш погляд, що саме останній варіант є найкращим та найраціональнішим. Адже якщо розподілити облік на окремі складові та елементи, з'явиться більше можливостей для кращої оцінки кожної фінансової операції, вирахування проблем та недоліків на певному етапі проведення операції та прийняття управлінського рішення. Звіти за окремими видами діяльності нададуть змогу краще розуміти суть витрат і доходів, їх причини та наслідки, складати повнішу й точнішу картину економічного стану суб'єкта господарювання, порівнювати його з іншими, а також складати прогнози та плани на перспективне майбутнє.

Отже, можна сказати, що питання правильності обліку та звітності на підприємстві ще не є розкритим до кінця, адже існує багато проблем та акцентів, які впливають на раціональність обліку. Тому питання є актуальним і потребує детального розгляду.

Список використаних джерел: 1. Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні: Закон України від 16.07.99 р. № 996-XIV. ГКД: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/996-14>. 2. Хоменко Н. В., Карпенко О. В., Верига Ю. А. Товарні запаси: проблеми обліку, контролю та звітності: монографія. Полтава: РВВ ПУСКУ, 2008. 153 с. 3. Плаксієнко В. Я., Ліпський Р. В. Бухгалтерський облік в управлінні підприємством: проблеми теорії і практики. *Наукові праці Полтавської державної аграрної академії*. 2013. Вип. 2(7). Т. 2. Економічні науки. С. 39-43. 4. Рета М. В., Пляка Г. О. Сучасні проблеми обліку фінансових результатів діяльності підприємств. *Вісник Національного технічного університету "ХПІ". Серія : Технічний прогрес та ефективність виробництва*. 2015. № 25. С. 25-34. 5. Корягін М. В., Куцик П. О. Проблеми та перспективи бухгалтерської звітності: монографія. Київ: Інтерсервіс, 2016. 276 с. 6. Машталяр Г. П. Облікова політика в системі управління підприємством. *Вісник Чернівецького торговельно-економічного інституту. Економічні науки*. 2013. Вип. 2. С. 297-300.